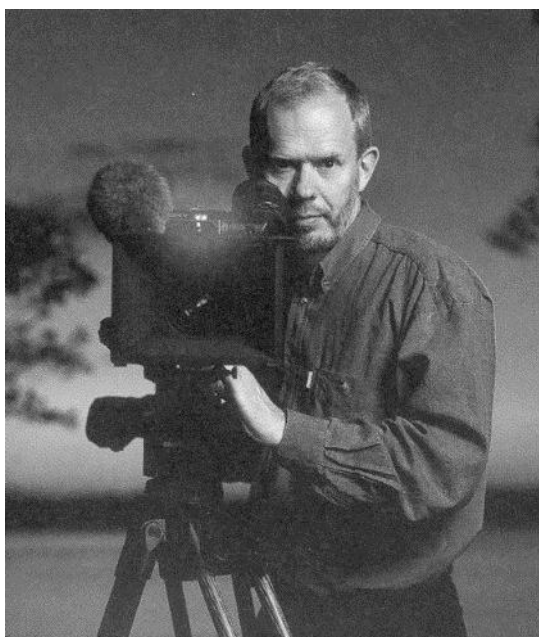

Sagan om Dymelifilmen

Det var en gång i mars 2001. Under en helg träffades ett 20-tal kontaktpersoner i Flämslätt för att jobba vidare med regionindelningen, regionsansvariga etc. Vi diskuterade även vårt presentationsmaterial och konstaterade då att vår föreningsfilm började bli lite till åren kommen och att innehållet borde fräschas upp. Under hösten togs detta upp i styrelsen.

Inom Banverket Industridivisionen, min arbetsplats, jobbar man med nybyggnation och förnyelse av järnvägssystem. Med filmens hjälp kan man på ett överskådligt sätt visa vilka metoder som används. Med andra ord, det har filmats en hel del. Mannen bakom kameran heter Gunnar Nilsson, Mediabild AB.

Gunnar Nilsson

Eftersom jag sett en film som han producerat åt Jönköpings läns landsting som handlar om barn och att sätta gränser, visste jag att han är väldigt duktig även på denna typ av film. Därför föreslog jag styrelsen att jag kunde kontakta honom för att få en prisuppgift på en helt ny föreningsfilm. Så, en dag på jobbet när jag sprang på Gunnar berättade jag om föreningen, dess syfte och behovet av en ny film och frågade om han kunde tänka sig att hjälpa oss att ta fram en sådan. Döm av min förvåning när Gunnar efter en kort stunds eftertanke säger: - om jag kan styra tiderna och leveransen inte behöver ske förrän sommaren 2002 och om du (undertecknad) kan tänka dig att hjälpa till, så ställer jag upp med min tid gratis och nöjer mig med att få ersättning för faktiska utlägg. Verkar det ok? Ja, vad svarar man? Självklart, så klart.

Som i alla filmer bör det finnas ett manus. Vad vill vi säga med filmen, vad skall den visa men framförallt vem/vilka vänder den sig till. När vi hade kommit så långt att manuset var klart, var det dags att börja planera tagningarna. Första resan gick till vinterlägret i Klackberg. Efter en resa på ca. 36 mil, kvällskaffe tillsammans med en del lägerdeltagare och en god natts sömn, vaknade vi upp till en morgon med strålande solsken och gnistrande vit snö. Perfekt filmväder har jag fått lära mig. Under en intensiv dag fick vi med såväl pulkaåkning som trombonspel.

Eftersom Kjells och min son Linus åker till Dymelienheten i Örebro för protesbyte, så föll det sig naturligt att ta kontakt med dem för att få hjälp med samordningen av det medicinska inslaget i filmen. Initiativtagaren till föreningen var ju dessutom Dr Rolf Sörbye, som under många år arbetade på Regionsjukhuset i Örebro. Ingela, sekreterare på avdelningen, lyckades verkligen bra med att samla all expertis från barnmorska till handkirurg trots att tiden för dessa ofta är knapp.

Under våren och sommaren jobbade vi vidare med intervjuerna och musiken till filmen. Erik passade på att stanna till i Jönköping på sin väg mot Göteborg och tack vare Ingemar Hjelmfors fick filmen ett specialkomponerat pianostycke.

Det var med stor spänning och en del fjärilar i magen som jag cyklade mot Mediabilds lokaler för att få se första utkastet av filmen "Precis som alla andra - nästan". Jag måste faktiskt erkänna att jag blev mycket rörd. Så här efteråt vet jag att jag inte är ensam om detta.

Vår målsättning att kunna visa filmen på sommarlägret lyckades. Om jag hade en del fjärilar i magen första gången jag såg filmen, så var det inget mot hur det kändes den dagen då alla ni andra skulle få se den. Men med tanke på alla kommentarer som jag fått under sommaren och hösten så verkar det som vi lyckades även med innehållet.

Att få möjligheten att medverka i detta projekt framförallt bakom kameran, med planering, manusarbete, resor och redigering, har varit fantastiskt roligt. Det som både jag och Gunnar kommer att bära med oss länge, är den öppenhet, glädje och det engagemang med vilka alla deltog. Ett STORT tack till medverkande såväl i filmen som vid sidan av den. Men framförallt vill jag å Dymeliföreningens vägnar framföra vår tacksamhet till Gunnar Nilsson Mediabild AB, som på ett otroligt sätt ställt upp för oss.

Annelie Molin